

СРПСКА АКАДЕМИЈА НАУКА И УМЕТНОСТИ

ОДЕЉЕЊЕ ЈЕЗИКА И КЊИЖЕВНОСТИ

ОДБОР ЗА ОНОМАСТИКУ

САДРЖАЈ

ОНОМАТОЛОШКИ

ПРИЛОЗИ

XVIII

Примљено на IV скупу Одељења језика и књижевности, од 24. маја 2005. године, на основу реферата Александра Ломе, дописног члана САНУ, и Слободана Реметића, дописног члана АНУРС

Уређивачки одбор

академик Милка Ивић, редовни члан САНУ, Александар Лома, дописни члан САНУ, проф. др Мато Пижурица, Слободан Реметић, дописни члан АНУРС, и проф. др Љиљана Црепајац

Главни уредник

АЛЕКСАНДАР ЛОМА

БЕОГРАД

2005

IN MEMORIAM

Иван Дуриданов (1920–2005)

Мало пре него што ће овај број „Ономатолошких прилога“ бити дат у штампу примили смо тужну вест да је шестог децембра 2005. године несрећним случајем преминуо један од најстаријих и најугледнијих сарадника нашег часописа, бугарски лингвист Иван Дуриданов. Реч је о светски познатом и признатом научнику, чија су се интересовања од славистике као матичне области ширила и продубљавала пре свега ка изучавању индоевропских реликтних идиома северног Балкана: трачког, дачког, илирског, старомакедонског и ка истраживању њиховог супстрата у бугарском и другим јужнословенским језицима. На том пољу Иван Дуриданов са правом важи као истински наследник и настављач дела Владимира Георгијева. Посебна Дуридановљева заслуга састоји се у томе што је изнео на видело тесне везе између трачко-дачког језичког комплекса и балтских језика. Од публикација из тог тематског круга истичу се његове „Трачко-дачке студије“ и синтеза о трачком језику.¹ Као топономастичар, Дуриданов се огледао већ у својој докторској дисертацији о топонимима Ломске области, објављеној 1952. године,² а међу његовим бројним прилозима из старобалканске и словенске топомастике истиче се одлична монографија о хидронимији слива Вардара.³ Широки опсег научне делатности Ивана Дуриданова, који овде можемо само овлаш оцртати, обухвата поред наведених дисциплина и старословенски језик,⁴ општу лингвистику,⁵ бугарску етимологију (редакторски рад на појединим томовима Бугарског етимолошког речника), и друге области лингвистике и филологије.

Академска каријера Ивана Дуриданов везана је за Софијски универзитет „Климент Охридски“, на којем је студирао, а затим од 1962. радио као професор и руководиоца Катедре за општу и компаративну лингвистику, и дуго година обављао дужност декана Факултета за словенске филологије. Био је од 1981. дописни, а од 1995. редовни члан Бугарске академије наука. О угледу

---

¹ *Thracisch-Dakische Studien I. Die Thracisch- und Dakisch-Baltischen Sprachbeziehungen*, Sofia 1969 (= *Linguistique Balkanique* XIII 2); *Езикът на Тракуте*, София 1976.

² *Местните названия от Ломско*, София 1952.

³ *Die Hydronymie des Vardarsystems als Geschichtsquelle*, Köln/Wien 1975.

⁴ Између осталог, он је редактор колективног дела *Грамматика на старобългарския език — фонетика, морфология, синтаксис*, София 1991.

⁵ У коауторству са Вл. Георгиевим Дуриданов је објавио приручник *Езикознание*, София 1978.

који је уживао изван граница своје земље сведоче његово чланство и функције у међународним научним друштвима и телима: Међународном славистичком комитету, при којем је обављао дужност секретара, Међународном комитету за ономастику, Индоевропском друштву, и другима.

Имајући последњих година прилику да срећем академика Дуриданова, пратим његова иступања на међународним скуповима и његове последње публикације, не могу се отети осећају да је он, мада у лепој старости од осамдесет и пет година, отишао из овога живота ипак прерано, и да је још доста могао дати науци; но свакако да и ово што оставља за собом представља велики и многостран, вредан и бесумње трајан допринос.

Иван Дуриданов одржавао је колегијалне везе са овдашњим лингвистима, и држао до тих веза. Памтимо његово учешће на — вероватно најуспешнијој — југословенској ономастичкој конференцији, шестој, одржаној у Доњем Милановцу октобра 1985. године. Издавачи, сарадници и читаоци „Ономатолошких прилога“ задржаће га у посебно присној успомени, као аутора два врло запажена прилога из српске хидронимије, о имену реке *Клина* у првом и о *Кубриница* у дванаестом тому, али и као верног читаоца који се унапред радовао сваком новом броју нашег часописа. Судбина је хтела да му осамнаести број не доспе у руке, већ да на својим страницама понесе ове речи опроштаја од уваженог и драгог колеге и сарадника.

Александар Лома